

[Anne Grete Holmsgård]

re Jan Øberg i et sådant udvalg, men man gør ikke klogt i at forvente sig den store fornyelse. Også i et sådant udvalg vil der blive talt meget om nedrustning, og samtidig kan oprustningen fortsætte ganske uhindret.

Jeg vil godt til sidst sige, at jeg synes, det var en meget trist redegørelse, vi fik fra udenrigsministeren. Den var fuld af detaljer på en lang række områder, men den manglede på enhver måde konkrete handlingsanvisninger på, hvad den danske regering havde forestillet sig at man ville gøre, og hvilke tiltag man ville være med til i forbindelse med en nedrustning.

Så vil jeg også knytte et par kommentarer til hr. Lasse Budtz og til hr. Palle Simonsen. De trak begge to spørgsmålet om neutronbomben frem, og de trak det begge to frem som et spørgsmål om, at først opfinder USA en neutronbombe, så beslutter Carter, at den alligevel ikke skal sættes i produktion, og så siger man: det er et væsentligt bidrag til nedrustning. Hvor i alverden er vi henne? Det har selvfølgelig ikke noget som helst med nedrustning at gøre. Det svarer til, at der står en dreng med en stor kæp og siger: nu vil jeg slå dig med denne her kæp, og så lægger han alligevel den kæp ned. Hvor er man så kommet hen?

Poul H. Møller (KrF):

I modsætning til den forrige ordfører vil jeg takke udenrigsministeren for hans objektive og realistiske redegørelse i besvarelsen af den stillede forespørgsel.

Det må jo erkendes, at der ikke siden FNs særlige generalforsamling i 1978 om nedrustning er sket de helt store fremskridt på nedrustningsområdet. Der er kun ganske få lyspunkter, og udsigterne og mulighederne for fredsinitiativer og for nedrustning synes stadig ikke særlig gunstige.

Som udenrigsministeren bemærkede, har den russiske invasion i Afghanistan jo heller ikke fremmet mulighederne for eventuelle nedrustningsinitiativer; tværtimod må vi konstatere, at denne handling kun har bevirket årvågenhed over store dele af verden, også den del, som vort land er beliggende i. Vi har her igen været vidne til en foragt for alle aftaler og deklamationer, når disse var i vejen for magtpolitiske interesser. Dette kan vel nok have sæt en del mismod og mistro

696 Ft

hos dem, der fremover skal forhandle, bl. a. med Sovjetunionen, om global sikkerhed og fred.

Som udenrigsministeren rigtigt har sagt ved det sidste NATO-udenrigsministerråd, vil denne fjendtlige handling fra Sovjets side ikke kunne undgå at påvirke de forhandlinger, der skal foregå til efteråret herhjemme om en kommende forsvarsordning. Grundlaget for en nulløsning, som jeg i øvrigt mener aldrig har eksisteret, er i hvert fald nu totalt fejlet væk. De omtalte 460 mia dollars, der for tiden bruges til våben, står jo i skrigende modsætning til de 20 mia dollars, som årlig anvendes til udviklingsbistand, og som jo ikke er nær nok til at afhjælpe nøden i en verden, hvor to tredjedele af jordens befolkning lever på eller under sultegrænsen.

Man står så underlig hjælpeløs over for disse enorme problemer. Men at give op ville naturligvis være det værste, man kunne gøre, for så er kampen for alvor tabt. Man siger jo, at så længe der er liv, er der også håb, og alene det, at dialogen mellem Øst og Vest dog stadig eksisterer, gør, at de små muligheder, der er for videre forhandlinger, naturligvis bør udnyttes mest muligt.

Selv om det samlede billede tegner sig så mørkt, som det jo gør, er der dog enkelte lyspunkter, som udenrigsministeren også har omtalt i sin tale, og som med lidt god vilje, lidt ønsketænkning og lidt sammensparet optimisme kan give håb om, at de kommende internationale nedrustningsdrøftelser vil kunne give en bevægelse i den rigtige retning.

Selv om nogle partier her i dette høje ting ikke finder, at vi mindre partier har nogen eksistensberettigelse, har det jo efterhånden adskillige gange vist sig, at det, de store ikke kunne blive enige om, faldt i hak, når man til sidst søgte hjælp hos de små. På samme måde tror jeg, at de små nationer – hvad erfaringen jo også viser – ofte har kunnet bringe tunge forhandlinger mellem stormagterne over nogle tilsyneladende uoverstigelige vanskeligheder.

Derfor har Danmark sammen med andre mindre nationer også en forpligtelse til at udnytte alle muligheder for at mægle, at foreslå, at animere de store til fortsatte forhandlinger. Selv om mange bestræbelser ikke giver resultat, ikke belønnes, må vi aldrig give op. Vi er kun et lille land, men vi er